

FINN SEJR

Offentliggjort d. [11. december 2017](#)

Finn Sejr er født og opvokset i Aarhus og har boet i byen hele sit liv. I dette interview får vi et indblik i hans liv – fra tiden i folkeskolen frem til de forskellige højskoleophold og hans senere arbejdsliv. Finn fortæller om at være født med en hjerneskade, at være kvarterets slagbror, at gå på æblerov og om at forelske sig. Dette er historien om en mand, som træffer et valg om at bruge munden i stedet for næverne. Det er fortællingen om et hjerte, der banker for de svage i samfundet, og som står klar med en hjælpende hånd, når naboerne har brug for det. Dette er et interview, der viser værdien i livets små gerninger, og hvordan det afspejler Finn Sejr som én af hverdagens små helte.

Interviewet af Bent Hjorthshøj, Marcus Kirkeplads, d. 24. maj 2017

BARNDOMMEN PÅ MARCUS KIRKEPLADS

BESKRIV DIN OPVÆKST

Jeg er født og opvokset på Marcus Kirkeplads. Jeg boede sammen med mine forældre, og jeg har tre søskende – deriblandt en halvsøster og en helstorebror. Min storebror har seks børn, som jeg er meget stolt af og glad for. Det får mig dog nogen gange til at ærge mig over, at jeg ikke selv har fået børn. Det kan jeg godt misunde min storebror for fra tid til anden.

HVOR GIK DU I SKOLE?

Den første skole, jeg gik på, var Munkegades Skole. Der havde jeg dog svært ved at følge med i timerne, fordi jeg som barn fik en hjerneskade. Det betød, at jeg havde visse indlæringsvanskeligheder, så jeg ikke var i stand til at gå på en normal skole. Derfor kom jeg først på Stensager Skolen, indtil jeg i 1982 kom på Lyngåskolen.

Min skolegang på Lyngåskolen var ligesom en almindelig folkeskole med regning og stavning, og vi fik skam også lektier for og alting. Jeg lærte at regne, men derimod har jeg aldrig været ret god til at læse. Det er svært at lære at læse med min hjerneskade. Der er grænser for, hvad jeg kan lære. Men regning kunne jeg godt finde ud af, og så var jeg også god til at huske. Jeg har altid haft en god hukommelse. Når man nu ikke er god til en ting, så må man blive god til noget andet.

HVAD FIK MAN TIDEN TIL AT GÅ MED SOM BARN PÅ MARCUS KIRKEPLADS?

Vi legede tit cowboy og indianere og andre forskellige ting som fx lejr. Tit løb vi også bare rundt for at brænde krudt af. Vi hyggede os. Vi havde også en klub nede i kælderen i nummer 8. Der havde vi et kælderrum. Det plejede at være spejdernes klub, men efter de holdte, overtog vi klubben dernede, hvor vi spillede bordtennis og andre ting. At spille bordtennis var virkelig noget vi hyggede os med i det kælderrum. I gamle dage spillede jeg også krocket sammen med nabolagets børn ude på græsplænen. Det var en god tid. Pligter havde jeg ikke mange af derhjemme, udover at jeg skulle rydde op på mit værelse. Min mor gik derhjemme og tog sig af det huslige, som kvinderne gjorde dengang. Hun passede mine søskende, gjorde rent, købte ind osv.

Jeg har boet hele mit liv på Marcus Kirkeplads, og det gør jeg stadig. Jeg synes det er et dejligt område at bo i, og jeg kan hurtigt og nemt komme rundt til alting. Tanken om at flytte herfra er ikke en rar en, fordi jeg har boet her i så mange år. Jeg har dog overvejet at flytte, men jeg synes det er svært.

SKOLEGANGEN PÅ STENSAGER SKOLE

Der var jeg helt fra barnsben af fra 1970'erne og frem til 1982, hvor jeg kom på Lyngåskolen. Der havde vi en dejlig skoleinspektør ved navn Albertsen. Han var så rar, og alle kunne lide ham. Nogen gange ville de andre elever tæve ham. Det gjorde mig stiktosset! Da det så en gang kom mig for øre, at der var en, som ville tæske Albertsen, så tog jeg fat i kraven på ham! Jeg var så glad for vores skoleinspektør, og jeg ville gøre alt for, at han undgik at blive slået på. Også selvom det betød, at jeg fik tæskene i stedet. Det var jeg ligeglad med. Bare HAN ikke fik bank.

HVORDAN VIL DU BESKRIVE DIG SELV I FOLKESKOLEN?

Selv om jeg beskyttede skoleinspektøren, vil jeg ikke kalde mig selv en god fyr. Jeg har også været en rod. Særligt i min folkeskoletid på Stensager Skolen var jeg kendt for at være en slagbror. At være kendt for at være en rod betød nemlig, at de andre elever havde respekt for mig. Og jeg kan godt lide, at folk har respekt for mig, men jeg bryder mig nu ikke om at blive respekteret, fordi folk er bange for mig. Det er jo ikke er det, der er meningen.

Min far kunne godt være lidt hård, når det kom til at slå os børn. Det betød dog ikke, at jeg ikke kunne lide ham. Det var bare den måde, han var på. Han var jo fra en ældre tid, hvor det var normalt at slå sine børn. Og fordi det var i den ånd, jeg blev opdraget, så var det kun naturligt for mig at tro, at det var sådan, man opførte sig. At man altså skulle slå folk, hvis de ikke opførte sig ordentligt. Jeg tænkte slet ikke over, om det var rigtigt eller forkert.

I min barn- og ungdom opdragede man sine børn med en på hovedet og smæk bagi. Tæsk fik jeg mange af som barn. Og det jeg havde med hjemmefra, det tog jeg med hen i skolen i min måde at være på overfor de andre elever. Gjorde man noget forkert, så blev man straffet med bank. Jeg klarede mig nok igennem folkeskolen som så mange andre dengang, ved at slå på mine klassekammerater, hvis de ikke gjorde, som jeg sagde.

KOM DU PÅ BEDRE TANKER?

Ja, senere fandt jeg ud af, at det faktisk var forkert at slå på folk. Med alderen bliver man oftere klogere. Men tilbage i folkeskolen kunne jeg ikke se andre muligheder, fordi jeg troede, at det var sådan livet hang sammen.

Mine pædagoger vidste heller ikke, hvad de skulle stille op med mig. Til gengæld følte jeg ikke, de var til nogen hjælp. De blev bare sure og kunne ikke forstå min hidsige opførsel. Havde jeg bare kunne forklare dem grunden til, at jeg slog de andre elever. Men jeg vidste ikke hvordan. Jeg troede, at jeg gjorde det rigtige. Også selvom det var forkert. På grund af det var vi nogle rødder i klassen, som fandt sammen.

I dag har jeg ikke lyst til at være kendt for at være en slagbror. Men det er svært at fjerne sit dårlige renommé. Folk husker bedre de dårlige ting fremfor de gode ting.

HAVDE DU ET YNDLINGSFAG?

Jeg husker, at vi nogen gange sammen med en naturlærer tog ud i skoven for at studere dyre- og plantelivet. Jeg var vild med udflugterne i skoven. Noget af det bedste jeg vidste var at komme ud i naturen. Vi var ofte ude og sejle, og på sådan en sejltur fandt vi en gang nogle mågeæg. Dem skulle vi selvfølgelig prøve at spise. Til min store overraskelse smagte mågeæggene faktisk godt!

OG SÅ OPDAGEDE DU FORNØJELSEN VED AT GÅ PÅ ÆBLEROV?

Ja, en anden gang gik turen nemlig til en kolonihave. Og der var der æbler. Jeg synes det var skægt at stjæle æblerne, for når ejeren kom ud og opdagede os, så blev han godt og grundig gal i skralden. Så tog han sin stok og råbte truende ad os "I SKAL SATME...". Det syntes vi var hylende morsomt, så derfor fortsatte vi selvfølgelig med at gøre det. Til sidst gik der helt sport i at stjæle æbler, fordi vi havde så meget skæg og ballade med det. Det at ejeren kunne komme farende når som helst, syntes vi, var spændende.

Vi brugte æblerne til at lave æblegrød. Vores lærer sagde nemlig til os: "Når I kan stjæle æbler i skoletiden, så skal vi have æblegrød i klassen!". Og så fik vi ellers æblegrød i skolen! Han var nu ikke helt ved siden af, ham vores lærer. Jeg havde ellers planlagt at tage æblerne med hjem til mine forældre, men det måtte jeg ikke for ham.

Vi kendte også til et andet sted, hvor vi huggede æbler. Men der satte ejerne frivilligt æbler ud til os. Det var der jo ikke noget ved, og så gad vi forresten ikke stjæle æbler der mere. I stedet begyndte vi at lede efter nye steder at stjæle æble fra.

Jeg husker et sted nede ved Grønnegade, hvor vi stjal æbler i massevis. I dag ligger der et flyttefirma. Der husker jeg også en sur mand, der råbte ad os! Min flugtplan var at kravle op i træet. Så stod han og råbte efter os "Nu skal jeg satme komme efter jer!". Han blev så tosset, at han blev helt rød i hovedet. Jo mere gal han blev, desto sjovere syntes vi det var. I sin arrigskab hentede han vandsprøjten og sprøjtede vand efter os med vandslangen. Vi blev fuldstændig drivvåde! Det endte med, at han blev så træt af os, at han plukkede alle æblerne og opbevarede dem indendørs fra deraf.

SKOLEGANGEN PÅ LYNGÅSKOLEN OG EGMONT HØJSKOLE

Efter Stensagerskolen kom jeg på Lyngåskolen i et år. Der blev jeg noget så forelsket i en pige, som også gik der, men jeg tror ikke, hun havde det på samme måde. Hun cyklede ud for at besøge mine forældre, men mere blev det ikke til. Da jeg var omkring en 16-17 år, så besøgte jeg også engang en pige, som hed Pia. Hende blev jeg også forelsket i, men igen tror jeg ikke, hun følte det samme, fordi hun ikke gad fortælle mig, om hun havde følelser for mig eller ej. Selvom Pia ikke anså os som kærester, så synes jeg vi havde det fint sammen.

Lyngåskolen havde også en fin årlig tradition med at tage deres elever en tur til udlandet. Jeg husker specielt en tur til Malta. Din kone Tinna var også med på den tur. Det var en dejlig og hyggelig tur. Jeg kan dog ikke huske, hvordan betalingen foregik dengang, men jeg har nu nok skulle betale en del af rejseudgifterne selv, og så har det offentlige betalt resten.

I forbindelse med Lyngåskolen kom jeg dernæst på højskole nede på Egmont Højskolen i Hou.

HVAD HUSKER DU SÆRLIGT VED OPHOLDET PÅ EGMONT HØJSKOLE?

På Egmont Højskole mødte jeg en rigtig sød pige. En ting, der var mærkeligt ved hende, var dog, at hun ikke vidste, hvor gammel hun var sådan helt præcist. Hun var født i Indien, men blev som barn bortadopteret til Danmark. I Indien havde man ikke dåbsattest, ligesom vi har herhjemme. Derfor fik hun først en dåbsattest, da hun kom til Danmark, fordi myndighederne lavede en aldersbedømmelse. En bedømmelse som jo ikke kunne være helt nøjagtig. Men hende og jeg var altså kærester. På et tidspunkt skulle jeg hjem på weekend, og så blev hun kærester med en anden den weekend! Så sagde jeg til hende, at "Det var ikke lige mig...", og så sluttede det forhold. Det var en skam, for hun var ellers sød. Men det var der jo ikke noget at gøre ved. Hende min indiske kæreste, hun var sådan mørk i huden, og hun havde et flot sort hår. Hun var virkelig smuk.

HVILKEN SLAGS ELEVER HENVENDER SKOLEN SIG TIL?

Egmont Højskolen bestod af mange forskellige slags mennesker. Nogle havde en eller anden form for fysisk handicap. Nogle sad fx i kørestol. Der var elever, som var mere handicappede end andre. Folk kom også for at tage en uddannelse på skolen – altså personer uden et handicap. Så det var en blandet forsamling af mennesker. Jeg er ikke klar over, hvordan det er i dag, men i min tid på Egmont Højskole kom der mennesker med mange forskellige baggrunde. Eleverne havde også deres handicapmedhjælper med, når vi skulle på en rejse til udlandet.

Ligesom jeg gik på Lyngåskolen i et år, så var jeg også på Egmont Højskole i et år, men modsat Lyngåskolen, så boede jeg på Egmont Højskole. Det gjorde jeg, fordi jeg trængte til at komme væk fra det hele og ligge afstand til min tid på Lyngåskolen.

FANDT DU DIN STORE INTERESSE?

På Egmont havde jeg op til flere fag. Men mange af de fag jeg havde meldt mig til, var for svære, og jeg kunne ikke følge med. Så jeg pjækkede tit fra timerne. Nogle af fagene kunne jeg dog godt finde ud af. Fx deltog jeg på filmholdene. Jeg var også med til sport – der var jeg én af de bedste. Selvfølgelig var der nogle, der var bedre end mig, men jeg var en del af dem, der klarede sig bedst. Jeg var voldsomt interesseret i sport, det jeg altid har været. Fodbold og badminton er helt klart mine favoritter.

Egmont Højskole er jo kendt for at være et sted med mange forskellige aktiviteter og sportsgrene – skolen går meget op i specielt sejlsport. Dengang jeg gik dernede, var der nu ikke så meget sejling i forhold til i dag. Men jeg gik altså ca. et år på Egmont Højskole, før jeg vendte tilbage til Lyngåskolen. Så fortsatte jeg med at gå der for en tid. På et tidspunkt tog vi en tur til Vesterhavet sammen med Anna og Orla. Det var nogle af lærerne fra Lyngåskolen. Om sommeren lavede de hold, som de tog med til Vesterhavet i 14 dage, hvor vi skulle have forskellige fag. Nogen af eleverne havde fotoundervisning, andre havde tegnehold, naturvidenskab og lignende. Jeg meldte mig til foto og natur, fordi jeg syntes, det lød mest spændende. Om morgenen skulle vi gå op til Tipperne og se på de forskellige fugle, der fløj forbi. Det var utroligt spændende, og jeg husker det som en hyggelig tid.

HVAD SKETE DER EFTER LYNGÅSKOLEN OG EGMONT HØJSKOLE?

Da jeg kom hjem, var min mor blevet alvorlig syg, og hun døde senere af kræft. Efter hendes død var det svært for mig at være nogle steder. Jeg kunne ikke holde smerten og savnet af min mor ud. Jeg kunne heller ikke acceptere, at hun døde af kræft. Så gik jeg til min far og spurgte, hvad han syntes om, hvis jeg tog på højskole. Det handlede jo ikke kun om mig, og hvad jeg havde brug for. Jeg havde også min far at tænke på, for han skulle ikke gå derhjemme og være ked af det alene. Det kunne jo sagtens tænkes, at han havde brug for at snakke med mig om mors død. I stedet svarede han mig, at "der er ikke grund til, at vi begge to skal gå og være kede af det". Så var det bedre, at jeg kom på højskole.

RANUM HØJSKOLE

Så tog jeg igen på højskole – denne gang på Ranum Højskole. Der var jeg glad for at gå. Vi dyrkede sport fra morgen til aften. Jeg elskede det og kunne ikke få nok. Jeg dyrkede alt fra svømning til bordtennis til badminton og hockey m.m. En gang skulle vi til stævne i hockey, og vores hold klarede sig virkelig godt. Vi var uovervindelige, og vi vandt medaljer hele tiden. Vores modstandere havde svært ved at få bolden fra mig. Når de kom løbende imod mig, vendte jeg ryggen til dem, så jeg bare stod der og fyldte! Jeg var jo en stor mand. De blev så sure, når de ikke kunne få bolden fra mig. Hvis der kom to mænd imod mig, skyndte jeg at spille bolden videre til en anden, som stod fri, og så scorede han et mål. Det var en god tid med gode spillere. Jeg var på Ranum i et halvt år, og derefter vendte jeg tilbage til Aarhus.

HVORDAN BEHANDLER EN ROD EN ROD?

På Ranum mindes jeg en rod blandt de andre elever. En dag skulle han rigtig spille smart overfor mig, men jeg sagde til ham, at "Hvis du ikke snart opfører dig ordentligt, så ryger du i vandet!". Han svarede tilbage med, at "Det gør du ikke, det gør du ikke!". En dag kom han så gående henne ved vandet, og jeg greb chancen og tog fat i kraven af ham og smed ham i vandet med smøg i mundvigen og det hele. Han blev selvfølgelig stiktosset og ville slå. Jeg svarede ham bare, at "Du kan bare komme". Naturligvis havde jeg ikke lyst til at slå på folk, men ham her røg altså en tur i vandet. Efter den episode havde han respekt for mig, og han opførte sig ordentligt. Men som jeg sagde tidligere, så er det ikke sådan en type person, jeg har lyst til at være.

VIL DET VÆRE PASSENDE AT BESKRIVE DIG SOM EN FREDENS MAND I DAG?

Det er rigtigt. I dag foretrækker jeg at vende ryggen til balladen i stedet for at opsøge den. I forhold til mine højskoleophold var jeg helt klart mest glad for at gå på Ranum fremfor Egmont Højskole, fordi der var så gode muligheder for at dyrke sport. Jeg er stadig helt vild med sport i dag – især fodbold, men nu nøjes jeg for det meste med at se kampe i fjernsynet.

AT TJENE SINE EGNE PENGE SOM ARBEJDSMAND

Efter mine højskoleophold begyndte jeg at arbejde både i skoven, på Aarhus Stadion og hos Frisko Is. Så jeg har prøvet lidt af hvert. Jeg var meget glad for at være hos Frisko, hvor jeg arbejdede i to måneder over en sommerferie. Det var en rar følelse at få lov til at arbejde og tjene mine egne penge. Det var en stor ting for mig at få en løn frem for at være på offentlig forsørgelse og modtage pension. Jeg fik det samme i løn som de andre, og jeg følte mig derfor behandlet som en ligeværdig. Jeg arbejdede i fryseren, hvor man kun måtte opholde sig et kvarter ad gangen. Jeg skulle have en stor, tyk jakke for at kunne holde varmen. Mit arbejde bestod i at pakke is sammen og sætte det i bure. Det var faktisk meget hyggeligt.

Derefter begyndte jeg at arbejde på Aarhus Stadion. Jeg fik deltidsløn, der blev suppleret op med min pension. Jeg kunne godt lide at få et ansvar, fordi jeg følte, at selvom jeg har et handicap, så kunne jeg stadig bruges til noget. Jeg arbejdede hver anden weekend og i nogle af hverdagene, hvor jeg hjalp med at gøre klar til fodboldkampene. Jeg stillede borde og stole op i boksen, satte bokseringen op, fjernede affald osv. Man vidste aldrig, hvad man blev sat til, når man mødte ind om morgenen. Det fik vi først at vide, når vi mødte. Jeg syntes, det var så spændende, at man aldrig kendte sine arbejdsopgaver på forhånd.

EN HJÆLPENDE HÅND OG ET OMSORGSFULDT HJERTE

HVIS VI SKRUER TIDEN FREM TIL I DAG, SÅ HAR DU EFTERHÅNDEN BOET I MANGE ÅR PÅ MARCUS KIRKEPLADS. JEG HAR INDTRYK AF, AT DU HAR VÆRET TIL STOR HJÆLP OG GAVN HEROPPE FOR DE ANDRE BORGERE. JEG HAR FAKTISK LÆST EN ARTIKEL OM DIG, HVOR DU BLIVER BESKREVVET SOM EN MAND, DER RÆKKER DE ÆLDRE EN HJÆLPENDE HÅND, NÅR DE IKKE KAN KLARE DET SELV. HVORFOR BETYDER DET SÅ MEGET FOR DIG AT HJÆLPE ANDRE MENNESKER?

Jeg kan sige så meget, at det omsorgsarbejde jeg laver i dag, er jeg mere glad for end for mine tidligere jobs, som jeg fik løn for.

HVILKEN TYPE OMSORGSARBEJDE BESKÆFTIGER DU DIG MED?

I dag er jeg besøgsven for en mand ved navn Niels, som bor på plejehjem. Tidligere besøgte jeg en anden mand ved navn Frederik. Frederik havde demens, og han havde det svært. Ham og jeg kom nu godt ud af det med hinanden. Han sagde tit til mig "Åha, jeg er glad for, at du kommer Finn". Andre gange kunne han godt blive sur på mig, fordi han ikke altid kunne forstå, hvad jeg fortalte ham pga. hans demens. Alligevel havde vi et eller andet, der bandt os sammen. Når han blev sur, så gik jeg bare. Næste gang jeg kom på besøg, havde Frederik jo glemt, hvad han var sur på mig over, og så var vi lige gode venner.

Da han døde, bad jeg om lov til at deltage i hans begravelse, da det betød meget for mig, at kunne sige ordentlig farvel til ham. I kirken gik jeg hen til hans kiste og sagde "Frederik, du må have en god dag der, hvor du skal hen nu. Jeg håber du får det rigtig godt, og jeg har været glad for at komme og besøge dig, og jeg ved det er gensidigt". Frederiks datter overhørte dette, og hun kom hen og stillede sig ved siden af mig, hvorefter hun gentog mine ord. Da jeg klappede kisten, gjorde hun det samme. Da præsten holdt sin tale, var jeg meget tæt på at græde. Folk har aldrig set mig græde før, men til Frederiks begravelse var det tæt på, fordi jeg simpelthen blev så berørt af den triste stemning.

FREDERIK, KARIN OG NIELS

Efter Frederiks død blev jeg besøgsven for en kvinde ved navn Karin. Hun var noget mere kvik i hovedet end Frederik. Hende tog jeg med ud på forskellige køreture, fx hen til butikscentret herovre. Karin blev så glad, når jeg tog hende med ud at handle. Så ville hun spørge, "hvor lang tid har vi at handle for?", men jeg svarede hende, at "det skal du ikke tænke på, det tager den tid det tager".

Da Karin dør, bliver jeg besøgsven for Niels. Han ringer ofte til mig for at høre, hvornår jeg kommer og besøger ham, da det gør ham så glad. Han modtager mig med åbne arme og et kram, hver gang jeg ser ham. Hans helbred er væsentligt bedre i forhold til Frederiks og Karins. Både ben- og snakketøjet fejler bestemt ikke noget. En dag tog vi i Den Gamle By sammen, og han fortalte en masse om byen, mens vi gik og kiggede. Den tur mindes jeg med glæde. Vi hyggede os bare og nød hinandens selskab. Foreningen GLÆDEN betaler for de udflugter. Det er også igennem dem, jeg er blevet besøgsven. Det er en forening for handicappede og ikke-handicappede, hvor man kan mødes for at snakke om stort og småt. En mand ved navn Jens afgør så, hvem der passer sammen som besøgsvenner. Hver enkelt har sine ting, som de er gode til. Det er på den måde, at Niels og jeg er blevet sat sammen, og vi udgør et godt match, fordi vi begge to får noget ud af det.

Jeg husker en dag, hvor regnen styrtede ned, og jeg var i et dårligt humør. Men når jeg så kommer hjem fra et besøg hos Niels, så er jeg ovenpå igen. Humøret stiger, når man gør noget godt for andre og gør dem glade. En gang imellem skaffer jeg også billige film og plader til Niels. Jeg har fx lige skaffet ham en CD med Johnny Reimar, som jeg fandt på et loppemarked. Hvis jeg kan være med til at gøre hans dagligdag bedre ved at købe nogle billige CD'er, så gør jeg det med glæde.

Selvom jeg i dag er tilfreds med mit liv, så vil jeg dog gerne understrege, at der er mange ting i mit liv, som jeg godt ville have gjort anderledes. Jeg ville godt have været foruden at være sådan en type, der slog folk. Jeg havde foretrukket, at jeg dengang havde brugt munden i stedet for næverne til at løse mine problemer, fordi det er mere værd.

AARHUS 2017 – FRA LETBANE OG NUTIDENS UNGE TIL SAMFUNDSØKONOMI OG MEDMENNESKELIGT ANSVAR

HENSIGTEN MED DETTE INTERVIEW SKAL SES I FORBINDELSE MED, AT DET I ÅR ER AARHUS 2017 – EUROPÆISK KULTURHOVEDSTAD. HVAD SYNES DU OM AARHUS I DAG OG BYENS UDVIKLING?

Der er nogle ting, som jeg er utilfreds med. Projektet med sporvogne fx. Udenfor byen ville en letbane måske nok fungere, men jeg synes, det var bedre, hvis pengene blev brugt på andre områder.

Jeg havde fortrukket, at pengene i stedet blev brugt på at gøre busforbindelserne bedre ved at lave ekstra spor eller kørebaner til busserne. Det kunne busruten til fx Skejby Sygehus godt trænge til. Jeg synes også, at kommunen burde lave flere parkeringspladser i byen til den private bilisme. Det kunne også være en god ide at bygge tunneler beregnet til lastbilerne, så de kommer væk fra den allerede store trafik i Aarhus og ud af bybilledet.

Jeg har også tit haft lyst til at spørge politikerne, hvorfor de i sin tid stoppede med at bruge sporvogne i Aarhus. Der må jo have været en grund til, at de ikke skulle køre mere dengang. Jeg tror at sporvognene blev fjernet, fordi de fyldte for meget på vejene. De optog jo meget af pladsen alene bare på strøget. Og nu har politikerne så bestemt, at sporvognene skal køre i Aarhus igen! De personer, som har besluttet det, var jo ikke engang født, sidst vi havde sporvogne. Og derfor kender de jo heller ikke til de problemer, som sporvognene gav dengang.

HVAD ER DIN HOLDNING TIL UNGDOMMEN I DAG OG DERES FORBEDREDE MULIGHEDER FOR AT TAGE EN UDDANNELSE?

Det går godt for dem, men de unge mennesker bør tage en uddannelse indenfor de områder, hvor der er størst behov for dem. Det duer ikke, at de tager en uddannelse, som de ikke kan få arbejde indenfor. De skal tænke sig godt om, hvad de gerne vil læse, så de er sikre på at kunne få et arbejde bagefter. Ellers går deres uddannelse jo bare til spilde.

Jeg synes også, det er en skam, at unge mennesker kommer ud med en kæmpe gæld efter endt uddannelse. Det burde regeringen gøre noget ved, så man undgår, at de unge har så stor en gæld, når de er færdige med at læse. Man kunne fx lave en ordning, hvor de har lov til at arbejde nogle timer ved siden af deres studier uden at skulle betale skat af deres løn. Jeg tror, at udsigten til et stort lån får mange mennesker til at opgive deres uddannelser, før de er færdige.

Vi skal være bedre til at hjælpe de svage i samfundet.

Og når vi nu allerede taler om penge og økonomi, så er der en anden ting, som jeg ofte har tænkt på, hvor samfundet kunne spare penge. Jeg ved ikke, hvor meget det har at gøre med det, vi lige har talt om, men lad os sige, du skal have nye briller. Dem betaler du selv for. Skal du derimod have høreapparater, så er det gratis. Omvendt hvis du skal til tandlæge, så skal du selv betale for behandlingen.

Min holdning er, at det årlige tandlægeeftersyn burde være gratis. Men for at det kan være det, så bør den enkelte også have et ansvar for at passe sine tænder ordentligt i løbet af året. Gør man ikke det, så skal man selv betale for at gå til tandlæge. Man vedtager altså en lov, der giver folk mulighed for et gratis, årligt tandlægeeftersyn, hvis de passer deres tænder. Det tror jeg vil få folk til at passe meget bedre på deres tænder.

Mange har jo svært ved at få råd til en dyr tandlægeregning og deres andre faste udgifter på samme tid. Derfor dropper de tit det årlige tandlægeeftersyn. Når de så endelig kommer afsted, så er der kun det mere, de skal have lavet på deres tænder, og det bliver tandlægeregningen jo større af. Men hvis folk nu gik til tandlæge hvert år, så ville det automatisk blive billigere pga. den regelmæssige vedligeholdelse. Et eftersyn kan jo gøres gratis ved at hæve skatterne en lille smule. I sidste ende vil det også betyde et sundere og bedre liv for mange.

Jeg mener generelt, at der skal bruges flere penge på de svage i samfundet, så dem, der virkelig har brug for det, kan få den hjælp, som de har brug for. Sådan en som mig, jeg kan selv tage toget til København eller rejse til udlandet. Det kan mine kammerater i kørestol ikke, og derfor skal de have den hjælp, de har brug for, så de også kan komme ud at rejse og få nogle gode oplevelser.

Selv har jeg været på Malta og i Tunesien. Jeg brød mig dog ikke om Tunesien. Det var spændende at være dernede, men jeg kunne ikke lide at se, hvor fattige folk var. Folk er tvunget til at tigge, og de har det dårligt. Det får mig til at indse urimeligheden i, at de skal have det så elendigt i forhold til andre. Hvorfor er der ikke nogen, der sørger for at hjælpe dem? Der burde de mere rige borgere have et ansvar for at hjælpe de fattige. Tendensen er jo ofte desværre, at mens de rigere bliver rigere, så bliver de fattige fattigere. Jeg mener, at man skal bruge langt flere ressourcer på at hjælpe de fattige og svage i samfundet, så de på den måde kan få et godt liv. Og det gælder ikke kun i Tunesien, men i hele verden.

Transskriberet af Stine Hjorth Jensen, Stadsarkivet Aarhus, d. 25. september 2017